

Zomer 2020

Stilstaan bij wat is. Dat is wat wij deze zomer gaan doen. Onze reis gaat naar volop zijn in het moment. Mijn dochter, zoon en ik worden toerist in eigen dorp, in eigen streek, in eigen hoofd en in eigen hart. Onze reis verwondert, verbindt en creëert. Deze zomer wordt een onvergetelijke levensreis om oneindig dankbaar voor te zijn.

Stilstaan bij wat is. Tot mijn 40^e verjaardag afgelopen zomer wist ik niet dat ik dat kon. Ik had het veel te druk met overleven. Maar zo rond mijn 40^e levensjaar veranderde er iets. Iets onbestemds maakte zich van mij meester. Het kwam onaangekondigd en was er ineens. Noem het rust, inzicht, melancholie. Het lijkt waar wat ze zeggen: het leven begint bij 40.

Vandaag staar ik met mijn zoon naar foto's van de afgelopen zestien jaren waarvan ik niet wist dat ik die momenten had beleefd. Tijd is door mijn vingers geglipt. Mijn kinderen zijn al groot. Ik heb niet echt genoten van ze. Ik vocht eerst voor een liefde die niet was en destructief. En daarna, de laatste tien jaren, voor bestaanszekerheid en gerechtigheid, maar zonder besef van de waarde van het moment. Als ik mijn moeder hoor vertellen over mijn dochters dreumestijd of het gedrag van mijn zoon op jonge leeftijd, kan ik er niet bij dat ik dit soort dingen helemaal niet meer weet. Ik heb het niet opgeslagen. Was ik er wel bij?

Sinds jaren bekijk ik mijzelf vandaag uitvoerig in de spiegel en voor het eerst zie ik dat ik grijs word. De vergankelijkheid van het leven tekent en het is ongemerkt gebeurd. Hoewel ik nog niet ben waar ik zijn wil – ik kampeer nog steeds in een kantoorpand zonder balkon of tuin, heb niet de job waar mijn hart ligt, en geen idee wat mijn hobby's en talenten zijn – ben ik nu wel zeer doordrongen van het nu en heb vrede met wat is. Ik heb geleerd dat acceptatie en aanvaarden de sleutel is. Wie zich laat leiden door emoties en blijft hangen in het verleden of kapotte dromen van hoe het had moeten zijn, trekt zichzelf in een spiraal naar beneden in een oneindig diep gat. Uit dat gat kom je alleen als je de weg van het omarmen kiest. Omarmen van het nu reguleert emoties. En wel zodanig dat blijkt dat je zelfs tot vergeving en berusting in staat bent. Het heeft jaren geduurd voor ik zover was. Ik had het mijzelf eerder gegund, want wat een verrijking van het innerlijk leven valt mij nu ten deel.

Door het gedwongen thuiswerken in Coronatijd tekenen de contouren van de weg van het leven die ik sinds mijn 40^e ben ingeslagen zich nog duidelijker voor mij af. Waar gaat het werkelijk om? Heb ik mij de afgelopen jaren in mijn struggle for life & survival of the fittest niet blind gestaar op doelen die niet van mij zijn? Op doelen die in de maatschappij min of meer de norm zijn geworden? Een stoere auto, verre vakanties, een mooi huis en dito interieur, een gestylde tuin met loungebank, een leuke (hoeveelste?) partner, etentjes, merkkleding, de laatste mode, de nieuwste smartphone, hippe kinderen, een elektrische fiets of scooter, Netflix.

Maar waarom eigenlijk zou ik dat überhaupt willen? Past het mij niet veel meer recht te doen aan mijn eigen waarden en in de overtuiging dat al het materiële slechts bijvangst is? Want als je als mens al het materiële hebt, kun je misschien doen wat je wilt, maar je bent niet per se gelukkig. Laat ze maar denken de mensen en er wat van vinden hoe wij al jaren leven. Wij hebben de materie niet, maar wel waarden als autonomie, integriteit, empathie, toewijding en trouw. We hebben een hart voor duurzaamheid en kansengelijkheid in de maatschappij. En natuurlijk zou ik ook best een eigen huisje willen hebben met een tuintje in een Vinex-wijk. Het zit er niet in voorlopig en het is ook niet het belangrijkste.

Samen met mijn bijzondere zoon heb ik een ritme gevonden. We beginnen de dag met een vroege wandeling in de polder. Ik beseft dat ik het geluk heb dat ik jaren geleden niet in een flat tien hoog achter in de stad ben beland, maar in een kantoorpand in een dorp. Dat betekent dat wij met één been in het weiland staan in plaats van opgesloten zitten. Wij hebben in Coronatijd de vrijheid om te bewegen. Meestal begin ik de wandeling met wat stress en een opgejaagd gevoel door de agenda, maar dat verdwijnt halverwege vanzelf. Ik geniet van de ontluikende lente en zie dingen die ik normaal op mijn fiets naar het station niet zag. Woon ik hier al 7,5 jaar? Waarom liep ik hier dan nooit? Een haas in het veld. Een zwaan op zijn nest. De geur van koolzaad en vers gemaaid gras. Lammetjes, de eerste koeien in de wei, een ooievaar, een eend met pulletjes. Hoe mooi is de polder. Waarom fietste ik met de kinderen in mijn schaarse vrije tijd altijd direct naar de duinen of het strand terwijl de schoonheid en de rust om de hoek voor het oprapen ligt?

Dan gaan mijn zoon en ik allebei aan het werk. Rond tien uur is er voor koffie voor mij en fruit en drinken voor hem. Ik hoor zijn verhalen en frustraties aan en waak ervoor hem niet teveel op de huid te zitten. Ik geef hem de ruimte binnen structuur. Hij gaat naar buiten naar zijn hut, naar de sluis of de bouw, en ik aan het werk. Met de lunch maak ik – als de Teams vergaderingen het toelaten – nog een kleine wandeling om fris en fruitig het middagdeel van het werk te beginnen. En zoonlief laat ik in zijn wereld begaan. Het corrigeren is aan juf, hebben zij en ik afgesproken. Wat een rust geeft dat mij. Ik probeer hem hooguit nog even naar een leesboek te bewegen.

Het doet mij goed thuis te zijn. Ik kom geestelijk en fysiek helemaal tot rust. Eigenlijk vreten de Teams vergaderingen veel meer energie dan aanwezigheid op kantoor, maar ondanks dat voel ik mij meer mens dan ooit. Van mij mag deze situatie qua werk nog wel even zo duren. Door de opdracht van de minister-president # blijf thuis, sta ik weer echt in verbinding met mijzelf. Ik leef en geniet ten volle. Dat gevoel maakt vrij. Vrij om te 'zijn'. Ik ben geen rondvliegende robot. Hoe kan mijn zomerreis mooier worden dan zijn in het moment samen met mijn twee goudjes van kinderen?

Door de autistische bril van mijn zoon ziet het leven er anders uit. Wat ben ik blij en dankbaar dat ik met hem zijn weg mag lopen. Hij maakt mij bewust van het allerkleinste. Hij stelt vragen die geen ander mens stelt. Hij rammelt aan de 'normaalheden' in onze samenleving, doet de grondvesten schudden als het om onze manier van leven gaat. Hij, mijn dochter en ik, wij gaan op avontuur deze zomer. Wij vinden het bijzondere in het gewone. Ik was nog nooit zo schatrijk.